

בעולם כמו כאשר באה התורה לעולם ולכן נתנה התורה בה' קולות, כי התבאר שכל הויה שייך לה שמחה והשמחה על ילי קול שהוא מתפשט ולכן היה שם חמשה קולות ג"כ מפני שהיה או הויה שלימה. ואם משמת חתן וכלה בשביל שהיווה של חתן וכלה הוא הויה אלהית שלימה זוכה אל התורה שזוהא הויה אלהית שלימה גם כן וזה נמשך אחר זה. ובחבור התפארת הארכנו עוד ואין כאן מקומו להאריך. כי שם התבאר כי אלו ה' קולות רמוזים באיש ואשה. ומה שאמר כאילו הקריב תודה, פירוש כי התודה כאשר השם יתב' עשה לו נס והצילו מן המיתה או כל נס שעשה לו, וכאשר השם יתברך עושה לו נס, מורה כי הוא יתב' אחד בעולמו ומפני שהוא אחד עושה בעולמו מה שהוא רוצה ויכול על הכל ולכן עשה לו נס. ולכן יש להקריב אליו חמץ ומצה, כל' שראוי להקריב אליו ההפכים במה שהוא אחד ומי שהוא אחד כולל הכל אף שני ההפכים, כי המלאכים מיכאל ממונה על מים וגבריאל על אש ולכן אין אחד הכל, אבל השם יתברך הוא מושל על ההפכים ולכן מקריבין אליו ההפכים, וזה מורה שהוא אחד ודבר זה בארנו בחבור גבורות השם וזה שמשמח חתן וכלה אשר חתן וכלה זכר ונקבה גם כן הם הפכים, והש"י מאחד אותם שהרי הו"ד הוא באיש והה"א באשה לומר כי השם מחבר אותם אשר הם הפכים, ודבר זה נחשב כמו הקרבת תודה. כי החמץ והמצה שהם הפכים כאשר מקריבין אותם אל הש"י מורה כי הוא ית' אחד, וכן כאשר משמח חתן וכלה ובוה היווה שהם הפכים הוא אחד על ידי הש"י אשר הוא מאחד אותם ובוה הש"י הוא אחד, ודבר זה דומה לגמרי להקרבת תודה מחמץ ומצה אל הש"י ובמקום אחר נתבאר עוד באריכות. ומה שאמר כאלו בנה חורבה אחת מחורבות ירושלים, דבר זה מפני כי איש ואשה הן כמו בנין בית נחשב כאשר מחבר האיש והאשה יחדיו, וכמו שתקנו בברכה והתקין לו ממנו בנין עדי עד הרי האיש והאשה יחד הם בנין, והבנין הזה כמו שאמרנו הוא בנין אלהי ואינו בנין אדם רק

בנין אלהי, ולפיכך נחשב דבר זה כאשר משמח חתן וכלה ומחבר זיווגם יחד. כאלו בונה חורבה אחת מחורבות ירושלים, שבודאי שהבונה חורבה מן חורבות ירושלים הוא בנין אלהי קדוש כאשר ידוע. והבן הדברים האלו ותדע כאשר משמח חתן וכלה שהיא מצוה עליונה ואין להאריך בכאן:

ובפרק ב' דכתובות (י"ז, ב') אמרו עליו על ר' יהודה בר אלעאי שהיה נוטל בד של הדס ומרקד לפני הכלה ואומר, כלה נאה וחסודה רב שמואל בר יצחק מרקד אתלת. פירוש שהיה נוטל שלשה בדין של הדס וזורק אחד אחד למעלה ומקבל אחד אחד וחוזר וזורק למעלה ומקבל. אמר ר' זירא קא מכטיף לן סבא כי נח נפשיה אפסיק עמודא דנורא בין דידיה לכולא עלמא וגמירא דלא מפסיק עמודא דנורא אלא או אחד בדרא או לתרי בדרא אמר ר' זירא אהני ליה שוטתיה לסבי ואמרי לה שטתיה ואמרי לה שטותיה לסבא. הוכיר כאן ג' דברים, שכאשר האדם עושה המצוה בענין זה הוא עושה המצוה בשלימות, האחד שעושה המצוה דהיינו שהיה משמח חתן וכלה בשלימות גמורה, כי המעשה שעשה לפני חתן וכלה שהיה מרקד כך דבר זה הוא שמחה גמורה וכאשר עושה המצוה בשלימות על זה יש שכר הגדול. ולאמרי לה אהני לי שטתיה, ופי' זה כי כאשר עושה המצוה בתמידות, וזה כי כאשר עושה המצוה פעם אחד דבר זה הוא אקראי והמקרה אינו נחשב, רק אם עושה המצוה בעצם לא במקרה, ולכן אמר אהני ליה שטתיה פירוש אהני ליה השטה שלו שהיה נוהג כך תמיד עד שהיה אצלו שטה קבוע ולא סי מזה ודבר זה נחשב שלא במקרה בלבד, ולאמרי לה אהני ליה שטותיה פירוש שהיה מתבזה על המצוה, וזהו שכרו הגדול שהיה כופה יצרו לעשות המצוה אף שהיה נראה כשוטה על המצוה, וזה שאמר אהני לי שטותיה שהיה עושה עצמו כמו שוטה בשביל המצוה. רב אחא מרכיב לה אכתפיה ומרקד אמרי ליה רבנן אנן מהו למעבד הכי אמר להו אי דמי עליינו ככשורא לחיי ואם לא לא: